

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEIBŐL

ELÉG EBBŐL AZ EGÉSZBŐL

Akár tetszik, akár nem: ez az a vidék.
A nádszálak már nem az akkoriak,
a hó nem fed be semmit —
foltokban áll.

Pacsirtarajra vágysz.

Amikor Edwin Kempen átutazóban
feljegyezte, hogy elege van az
egészből, nem számolt be
útipegyeztetésről.

Feltehetően borsot is csempészett
Péterváradra, meg a tengeri cethal
fejéből nyerhető ámbrát,
de ennek illatát többé már nem érezni.

Marad minden, ahogy volt:
egy szürke délutánon haladunk keresztül
évszázados arccal,

E. Kempen balról ül, sóhajtozik.

KÉT BEKEZDÉS KÖZÖTT

Két bekezdés között zárójelben
csupán ennyit:
(nem értették meg az üzenetet,
vagyis két üzenet is létezett,
mint utóbb kiderült,
egymásnak végzetesen ellentmondó.
Tehát logikusnak a független el-
határozás tűnt: nem az el- vagy

a tovavonulás, nem is az átkelés,
hanem a besáncolás.
Ennek viszont ismertek már
a következményei.
A tévedések nyilvánvalóan nem
emberi agyak szüleményei,
hanem a képtelen körülményekéi
(pont zárójel zárva)

MINTHA SEMMI SEM TÖRTÉNNÉ

Majd csak összerázódunk
ebbe a szörnyűséges kohézióba —
mondom . . .

A PALOTA

Amikor Bárány Endre
megépítette ezt a palotát,
fogalma sem volt az öröklétről.
Fiatalon, ép fogsorral és kalaposan
mosolyog az ovális képről
öregedő utódokra.
Nem ismerem indulatait,
nem sejtem az indokokat,
amelyek erre az útra vezérelték.
Valamit építeni akart,
szakmája ismereteinek tudatában,
az örök statika elvei szerint.
S ez sikerült is.
A pillantás kifárad, míg végigméri
a falakat.
Sehol egy fölösleg göcs
vagy idomtalanság.

HATTYÓFEHÉR VAGY HOLLÓFEHÉR

A választakat magamnak tartom meg.
Ezen érkezik majd az én megmentőm.
Hiába kezdenék vele perlekedni:
Elbnek, kutyának fog majd nevezni.

A HARMADIK LAP

Amerikai golyóstollal kezdek
írdogálni; azt, ami jön.
A történetek nem mondhatók
kerekek, bizonytalanság
fogja a kezem. Teszem azt,
a *nagyok*. Ilyenkor könnyen megrezdül
az ujjam.
De a harmadik lapon már érzem,
hogy mindegy. Kerek
lesz ez a történet is:

Michiganbe vágyom.
Vagy Illinois-ba, a Michigan-tó
ottani partszakaszára.
Éjjel tisztán látszanak Chicago
fényei. A falumbeli Mr. Barnaby
Ocsenas festette a világ
legmagasabb épületének falait.

AZ ELVESZETT KÜRT

A kép egy fiatalembert ábrázol,
tornásztrikóban,
lovassági kürttel a kezében.
A háttérben gazdasági épületek,
szélmotor meg fák,
amelyek azóta már nincsenek meg.
Az idő múlásával magyarázhatjuk
hiányukat.
De hogy a kürt elveszett,

erre már nincs magyarázat.
 Nem fújtak rajta soha lovasrohamot,
 az I. Királyi Lovasezred a hangjára
 nem rántott soha szablyát
 — igaz, nem is futamodott meg,
 pusztán szétszóródott, vagy harc nélkül
 fogságba esett.
 Egy kérdés maradt akkor örökre
 válasz híján:
 Mi fog most történni?
 Mintha az ezredzászlóra írták volna.

PIPA

Két hete lehet talán,
 hogy Kohlmann Annától
 (Kohlmann, hával)
 ajándékba kaptam egy pipát,
 amely Majtényi Mihályé volt.
 Azóta beleng a füstje,
 ahogy ott tartom az ágyam felett,
 s hajnalban mindig felébredek,
 hogy szellőztessek.
 Ímmár egy láthatatlan
 légi pipát emelek ki
 a fogyatkozó asztráliumból,
 régi kéziratok közül,
 amelyeknek ki vehetné hasznát?
 Írógépem akár egy kölnivel illatosított
 traktor — mondják.
 És én? Én magam? —
 Gyűjtsunk hát rá egy utolsó
 Majtényi-pipára,
 holland dohánnyal tömve,
 elsőrendűen pácolva, áttetszőre:
 gyűrött papírlap formájúra.

KEMPES VAGY VIARDOT?

E nevek egyikéről jut eszembe,
 hogy Bökénynél átkelve a Dunán
 — vagy inkább Kabolnál? —
 s a püspöki legelők felől
 megközelíteni Karlócát
 (egy istálló falán
 nagybetűs felirat: PINA)
 végigmérni a tornyok árnyékát
 homályos küldetéssel
 s fogadalommal, hogy senki sem
 szerez róla tudomást...
 Tehát ha utunk szerencsével jár,
 ha előnkbe nem kerül semmiféle
 akadály sem...
 ha biztosak lehetnénk a sikerben...
 Lovon, száraz karéj kenyeret morzsálva,
 napcserzett arccal, cserepes ajakkal,
 minden nyűgöt leahagyva,
 egy percre csak a magam sorsánál
 időzni, akár a galériaerdők
 hűvöse vagy sötétje.

AZ ELSŐ FAGYOS REGGEL

Az aszparágusz hullajtja levelét,
 pedig belül van,
 s a rendetlenség kétségtelen:
 apróbb betűkkel le sem lehetne írni.
 A carnaci tengerpart éled fel
 bennem, úszni kezdenek
 a halászbárkák, akár messze onnan
 az Oslo-fjord szirtjei.
 Melleme tetoválva Európa térképe:
 öreg utazó,
 mutatom a bőrömön az irányt
 szívem felé.
 — Hát ide lőjtek,

ha eljön majd az idő,
ha majd önmagam előtt is
kétségessé válok.
Pedig biztosabb célozni
a szemöldök és az orrnyereg
közötti háromszögbe,
amikor épp virrad,
illetve nem fontos az időpont,
amennyiben a látási viszonyok
kielégítőek.